

byla sprostěna. Udání a svědecká výpověď Adolfa S-a, že ho manželé D-ových uprosili, by celou věc vzal na sebe, následkem čehož on ve prospěch jejich vypovídal, jen sebe sama zatěžuje, což vedlo ku zastavení trestního řízení proti Josefu D-ovi a sprostění Anny D-ové od obžaloby, — bylo podkladem usnesení na obnovu trestního řízení proti manželům D-ovým. V tomto obnoveném řízení vynesena byla, a to v první řadě na základě přísahy svědectví Adolfa S., nynější rozsudek odsuzující, manžely D-ovými v odpor brány. Zmateční stížnost vytýká, že Adolf S. dle předpisu § 170, čís. 1 tr. ř. nesměl vzat býti p o d z m a t e č n o s t í do přísahy, byv řízením proti němu samému provedeným usvědčen, že měl účast na trestním činu, k němuž se svědecký jeho výslech vztahoval. Věcná správnost tohoto tvrzení nemůže již dle toho, co důvody rozsudku samy udávají, zvláště však dle trestných spisů býti pochybnou. Vychází již z důvodů obžaloby na manžele D-ovy na jevo, že zodpovídati bylo se jim v první řadě z prodeje kuřiva právě Adolfu S-ovi, jenž s kuřivem tím způsobem trestným zas dále obchodoval. Obhájce dovolával se v odporu proti vzetí svědka Adolfa S-a do přísahy ovšem jen § 170, čís. 6 a 7 tr. ř. Než předpis §u 170, čís. 1 tr. ř. a zmatečnost rozsudku dle § 281 čís. 3 tr. ř. není podmíněna návrhem obhajoby. Zákaz § 170 tr. ř. jest kategorický, posuzovati jest pak otázku nepřipustnosti vzetí svědka do přísahy dle stavu přelíčení v době výslechu svědkova. V tomto případě již samy důvody obžaloby měly vésti soud nalézací k tomu, by zkoumal, není-li tu překážky § 170, čís. 1 tr. ř. proti p ř í s e ž n é m u výslechu svědkovu, což bylo by mělo ovšem za následek, že by od přísahy z důvodu § 170, čís. 1 tr. ř. bývalo upuštěno. Jelikož soud nalézací, nehledě vůbec k předpisu § 170 čís. 1 tr. ř., Adolfa S-a vzal jako svědka do přísahy, z důvodů rozsudku pak vychází, že toto svědectví Adolfa S-a bylo hlavním podkladem výroku, obžalované odsuzujícího, bylo odůvodněné zmateční stížností obžalovaných Josefa i Anny D-ových již pro zmatek dle § 281 č. 3 tr. ř. vyhověti.

Čís. 345.

Amnestovaný dřívější trestní čin nevylučuje sám o sobě podmíněného odkladu trestu.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1921, Kr I 613/20.)

Nejvyšší soud, rozhoduje o zmateční stížnosti a odvolání obžalovaného, uvedl mimo jiné v

d ů v o d e c h :

Nelze souhlasiti s názorem rozsudku, že podmíněné odsouzení jest v tomto případě podle § 2 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. vůbec nepřipustno. Obžalovaný byl arci rozsudkem krajského soudu v Plzni ze dne 12. srpna 1918 odsouzen pro zločin podle § 81 tr. zák. na 6 týdnů do těžkého žaláře, ale ohlásil proti rozsudku zmateční stížnost a mezi tím stal se účastným obligatorní amnestie podle § 2 nařízení Ná-

rodního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n., poněvadž šlo o delikt, v § 1 tohoto nařízení výslovně jmenovaný. Další řízení musilo býti zastaveno a odsouzení obžalovaného nemohlo se tedy ani státi právoplatným. Tím odpadá hlavní podmínka vyloučení podmíněného odsouzení dle § 2 cit. zák., totiž dřívější právoplatné odsouzení, nehledíc ani k tomu, zda by amnestie ve smyslu uvedeného nařízení Národního výboru neměla téhož účinku i při odsouzení právoplatném, nejsou právě jen právoplatným prominutím trestu, o jakém zmiňuje se odst. 2 § 2 cit. zák. o podmíněném odsouzení, nýbrž amnestií mnohem šíře založenou. Dlužno tedy otázku podmíněného odkladu trestu posuzovati v tomto případě jen se stanoviska § 1 zák. o podm. odsouzení.

Čís. 346.

Ustanovení zákona o potravinách (ze dne 16. ledna 1896, čís. 89 ř. zák. z roku 1897) nebyla za války pozbavena dočasně účinnosti tím, že bylo dovoleno vyráběti potraviny náhradní.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1921, Kr I 642/20.)

Nejvyšší soud zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 17. května 1920, jímž byl uznán vinným přestupkem dle § 11 čís. 3 zák. o falšování potravin — mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnost namítá, že ustanovení zákona o potravinách byla za války fakticky suspendována tím, že bylo dovoleno vyráběti náhradní potraviny. Avšak nehledě k tomu, že o takové suspensi nemůže býti řeči, poněvadž nařízení úřadu pro výživu lidu ze dne 31. března 1918 se týká pouze potravin náhradních, t. j. vyráběných z látek a výrobků jiných, než dosud obvyklých, kdežto zákon o potravinách se týká požívatin a předmětů potřeby v § 1 zák. uvedených, stanoví cit. nařízení v § 4, že také náhradní potraviny musí býti co do způsobu, účelu a jakosti označeny pravdivě a srozumitelně, zakazujíc každé označení, způsobilé klamati kupce zboží, a stanovíc v § 12 na přestupky tresty.

Čís. 347.

Předražování (cís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák.).

Pro trestnost pletich jest nerozhodno, v jaké roli se pachatel do pletich pouští a v jakém období se vmísí do přechodu předmětů potřeby.

Stíhání dle min. nař. ze dne 12. srpna 1918, čís. 302 ř. zák. pro neplechty podplácením nastupuje jen tehdy, nepodléhá-li čin trestu přísnějšímu.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1921, Kr II 187/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském